

Arrest

nr. 115 034 van 4 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2013.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2. Over de gegrondheid

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aan. Ze stelt wel degelijke een duurzame relatie te hebben en herhaalt wel stukken ze ingediend heeft. Ze concludeert dat door deze bewijsstukken naast zich te leggen, de verwerende partij de bewijskracht van deze stukken miskend heeft. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitvoering gemotiveerd werd waarom de ingediende documenten niet toelaten om te concluderen dat er in casu sprake is van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar. Deze motivatie wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Ze herhaalt enkel de stukken die neergelegd werden. Te dezen nodigt de verzoekende partij de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. In het kader van de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en artikel 40bis van de vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Tot slot wordt erop gewezen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij een verklaring op eer heeft neergelegd. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij in haar tweede middel, met name een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, dient gewezen op het volgende:

In het verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM. Er dient opgemerkt op dat theoretische beschouwingen geen kritiek inhouden op de bestreden beslissing en niet aantonen in welke mate de beslissing de aangevoerde verdragsbepaling zou schenden. Bij het verwijzen, en dit enkel in referentie, naar arresten van de Raad van State, toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich bevindt in dezelfde feitelijke omstandigheden zoals vermeld in de aangehaalde arresten, zodat zij ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig naar deze arresten kan verwijzen. Er dient tevens op geduid dat de verzoekende partij een loutere aantijging jegens de verwerende partij uit omtrent de bedoeling van verwerende partij als zou het haar wil zijn om de verzoekende partij het even welke vorm van verblijfsrecht te weigeren. De verzoekende partij beperkt zich hiermee tot loutere beweringen die zij niet met concrete elementen aantoont en kan hierbij geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De middelen lijken ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 november 2013 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partij is van oordeel dat op onredelijke wijze tot beslissing is gekomen, reden waarom deze werd aangevochten. De verzoekende partij wijst op een verklaring op eer die werd neergelegd en waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Zij erkent dat voormelde verklaring zich niet in administratief dossier bevindt, maar houdt voor dat deze wel werd overhandigd. Daarom is ook het verzoekschrift hierop gebaseerd. Verzoekende partij stelt dat voormelde verklaring op een of andere manier verloren gegaan, maar meent dat dergelijk bewijs niet kan worden geleverd.”*

Voorts stelt de verwerende partij ter terechtzitting zich aan te sluiten bij de beschikking.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet bewijst dat zij een verklaring op eer heeft neergelegd of dat deze is verloren gegaan, zoals zij voor het eerst ter terechtzitting voorhoudt. Verder wordt opgemerkt dat de Raad er mag van uit gaan dat het administratief dossier zoals het haar wordt overgemaakt volledig is. Het tegendeel wordt *in casu* niet bewezen.

De Raad stelt vervolgens vast dat in de beschikking van 23 september 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM aangenomen kon worden. Tevens werd erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitvoerig werd gemotiveerd waarom de ingediende documenten niet toelaten om te concluderen dat er *in casu* sprake is van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar, en dat de verzoekende partij deze motivering niet weerlegt. Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel een aantal elementen uit haar verzoekschrift herhaalt, terwijl in de beschikking hieromtrent uitvoering gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET